

Minulost a současnost karlovarské dostihovky

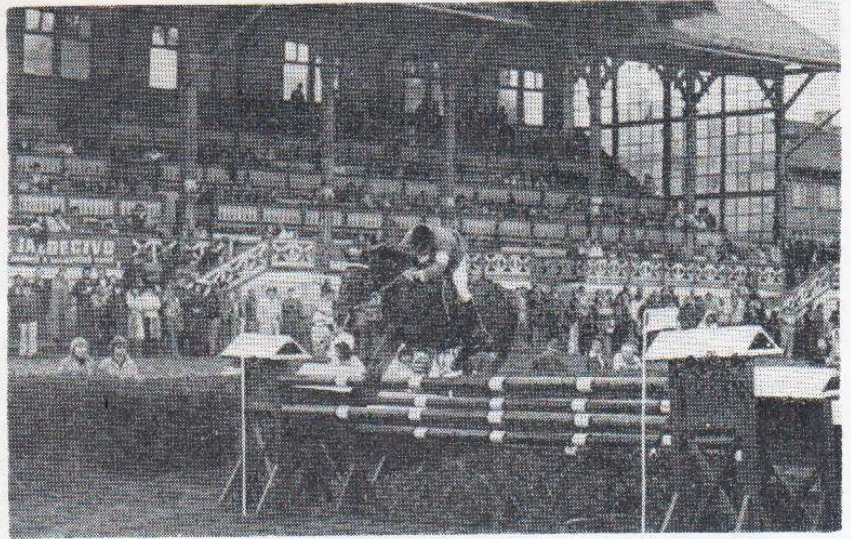
Jaká je? Velká. Stará. Krásná, to především. Trochu zanedbaná, říkají jedni. Cožpak ta spousta práce není vidět?, namítají druzí.

Brzy na jaře se roztočí kolotoč Ceny osvobození. Tři dny intenzivního života a pak klid. Jak rychle zmizí to, na co se těšíme celý rok. V létě, v největších parnech, vstupuje najednou svět dostihů. Ranní práce, supění koní, výkřiky žokejů. Tribuny, sázky, trenéři, svět Dicka Francise. A přece chybělo jen málo a tento svět by z karlovarské dráhy navždy zmizel. Naštěstí bylo nebezpečí zažehnáno a dráha nebude rozparcelována, ani se po ní nebudou prohánět buginy v oblacích výfukových plynů. Doby zlé a pro život karlovarské dráhy nebezpečné skončily happyendem, který se dá vyjádřit slovy „předání dostihové dráhy a přilehlých objektů do správy jezdeckého oddílu TJ Slavoje Karlovy Vary“. Jak málo stačilo, aby všechno dopadlo jinak. O tom by mohli vyprávět celé báje členové vedení oddílu, o dlouhých, úmorných, beznadějných jednáních a přesvědčování, že branné sporty nejsou pro dráhu to pravé. Že by se zničil povrch dráhy, že by brzy přišel konec nejen pro koně, ale i pro zbytek svěžího vzduchu průmyslové městské čtvrti.

Umorná práce a vedení jezdeckého oddílu Slavoje K. Vary, v jehož čele už jedenáct let stojí houževnatý Rudolf Nachtigal, podpořená výsledky v budování areálu a v pořádání mezinárodní Ceny osvobození, byla korunována úspěchem. Trávu naší dostihovky dál tepou kopyta koní.

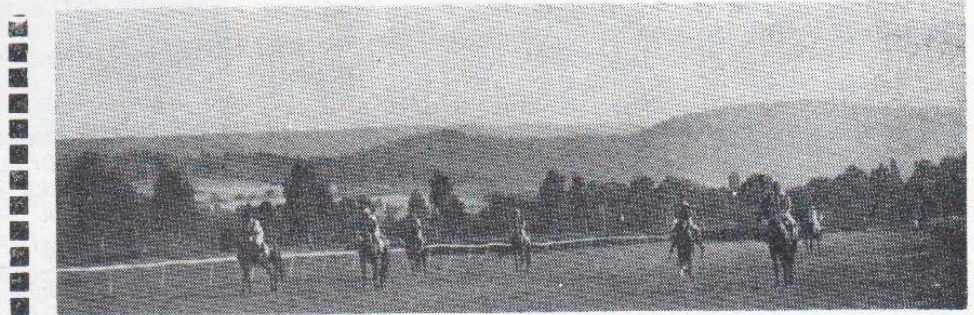
Tento areál je snad největším jezdeckým areálem v republice. Po celou dobu se jeho využití dělí na dvě různorodé části: dostihy a sportovní jezdeckví. Nejdříve nahlédneme do dějin dostihů. Dráha jako taková byla založena v roce 1897 a její secesní tribuny, ač značně poškozené, stojí dodnes. Bohužel jedna musela být pro dezolátní stav nedávno stržena. Rovněž tak stáje z hrázdného zdíva, nyní už značně renovované, schopné ustájit v boxech 112 koní a celkem jich pojmut 130. Po ploše takřka dvaceti hektarů probíhá 2200 m dlouhá rovinová dráha se dvěma mírnými a jedním ostrým obloukem a po jejím vnitřním obvodu dráha steeple chase s řadou přírodních skoků. Dráha je pružná a rychlá (až na hlubší úsek v zatáčce u kasáren, kde jsou po celá desetiletí potíže se spodní vodou) a svého času na ni bylo vytvořeno mnoho dosud nepřekonaných čs. rekordů. Také steeplová dráha je rychlá a zdánlivá lehkost některých skoků je vyvážena rychlostí, kterou lze na takové dráze vyvinout. Závodistiště mívalo před válkou zavlažovací zařízení rozvedené ke každému skoku, po tom však už dnes není ani památky. Dostihové dění po válce bylo zpočátku dost pestré, např. v roce 1952 se ve čtyřech dostihových dnech

Hlavní tribuna je nejenom krásnou secesní stavbou, ale i svědkem slavné, více než osmdesátileté historie karlovarské dostihové dráhy.
Foto Petr Sedivec

odběhlo 27 dostihů, v nichž startovaly takřka výhradně „jedničky a dvojky“. Tato úroveň měla v pozdějších letech sestupnou tendenci a tak i návštěvnost postupem času poklesla, až se západočeské lázně s dostihy rozloučily úplně. Obnoveny byly po čtyřech letech v roce 1976 a nového rozvoje se dočkaly až poté, co Státní závodistiště, původní majitel, předalo dráhu MěstNV K. Vary a ten ji po dlouhých jednáních předal do užívání TJ Slavoje K. Vary. Jezdecký oddíl se zavázal umožnit obnovení dostihů a tak díky nesmírnému úsilí všech členů JO bylo možno dostihovou tradici opět uvést v život. Karlovarské obecenstvo uvítalo tento comeback s nadšením. Návštěvy jsou za každého počasí ohromné, závodistiště doslova praská ve švech. Vzpomeňme si při této příle-

bude znovu otevřena. Hlavní tribuna, před třemi lety velkým nákladem opravená a zasklená, je nyní opět v neutěšeném stavu, stejně jako tribuna vedlejší, což je dilem některých nedisciplinovaných příslušníků dvorské mládeže, která vstupuje do areálu dírami v drátěném plotě. Jezdci Slavoje touží po dni, kdy bude celá dráha obehnána novým plotem z třimetrových dílců, který zamezí přístupu vandalů. Problémy jsou také s trubkovým plotem ohrazujícím kolbiště, který je nutno demontovat nejen při dostizích, ale i při závodech chrtů a výstavách psů. Zvláštní péči vyžadují živé pámelníkové ploty, táhnoucí se podél tribun až ke vchodu u stájí a tvořící všechny překážky na steepleové dráze. K tomu přistupují práce při sklizni sena, kterého se ročně spotřebuje téměř 400

žitosti na člověka, jenž si nový rozkvět závodistiště ze srdce přál a už dnes není mezi námi: je to Ing. Stanislav Stolařík, jemuž se ve Varech vždy velice líbilo a jehož snem bylo mít zde malou stáj. Bylo více než spravedlivé, že první jeho Memoriál se běžel právě u nás.

O jezdeckém dění na karlovarském závodistišti se veřejnost dovídá každoročně z referátů o jarní Cení osvobození. Avšak nejen dostihy, ale i konkúry vyžadují pracovní údržbu a nákladné opravy areálu. Velkým přínosem bylo zařízení kapacity v jedné z budov u vchodu do areálu stáje a ještě větší bude čtyřicet lůžek v právě renovované váznici, kde je zaváděno ústřední topení a teplá voda. Po skončení úprav bude moci alespoň část účastníků bydlet přímo u kolbiště. Škoda, že tradiční restaurace zvaná „Šimlbar“ pod tribunou je již delší čas mimo provoz. Proslýchá se však, že po renovaci

V roce 1976 byly díky JO TJ Slavoje K. Vary po čtyřech letech na karlovarském závodistišti obnoveny rovinové dostihy.
Foto autorka

metráků.

Avšak kromě pochvalných slov na krásu dráhy a dobrou práci jezdců Slavoje K. Vary se někdy ozývají kritické hlasy, někdy dokonce v tisku či v televizi, kritizující současný stav tribun aj. Ale že celý areál má na bedrech stočlenný oddíl, v němž je včetně maminek s malými dětmi sotva dvacítka dospělých a osmdesát pionýrů a svazáků, to už kritici nevidí. A že ve stájích stojí dvacet koní, které je nutno jezdit, ošetřovat a krmit, je také nutno vzít v úvahu. Obnovení karlovarských dostihů, jejichž bytí viselo na vlásku, je důkazem životaschopnosti karlovarských jezdců. Vlastně jen jedním z mnoha důkazů.

Ivana Oslíková